

ad 2. Pokud se týče nabývací hodnoty, namítá st-ika, že nabývací hodnota měla být stanovena z doby převodu v r. 1925, kdy zcizitel nabyl prodané nemovitosti; přehlíží však jasné znění § 4 č. 3 dávk. prav., dle něhož převod s otce na syna není dávkou podroben a k němu dle odstavce posledního cit. Šu při pozdějších převodech při vyměřování přírůstku hodnoty jest hleděti jako by jím změna držby vůbec nenastala; okolnost, že byla obcí z převodu toho dávka vyměřena, jest vzhledem k jasnému předpisu § 4 nerozhodna. Právem poukázal tedy žal. úřad k tomu, že na převod s Jana B. st. na Jana B. ml. nemusilo při zjišťování nabývací hodnoty býti hleděno. — — —

Č. 11.594.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Slovensko): I. Převody nemovitostí, podléhající úřednímu schválení podle § 4 zák. č. 64/1918 a nař. min. pro Slov. z 12. ledna 1919 č. 11, jsou podrobeny dávkou podle dávk. prav. č. 143/1922, bylo-li schválení to uděleno až po 23. květnu 1922, třebas smlouva byla uzavřena již před tímto dnem. — II. I když platební rozkaz byl zrušen k odvolání strany dávkou povinné, může úřad vyměřující v novém řízení nabývací hodnotu stanoviti částkou nižší, než byla stanovena v původním, později zrušeném platebním rozkazu.

(Nález ze dne 12. prosince 1934 č. 20.637.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 8404/30, ad II. srv. Boh. A 4390/25.

Věc: Alexandr S. v P. proti zemskému úřadu v Bratislavě o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Platebním rozkazem z 29. dubna 1926 starosta obce P. vyměřil dávku st-li částkou 14.824 Kč z převodu nemovitostí podle výroku knihovního soudu č. 830/1924, a vycházel z nabývací ceny 128.000 Kč. Býv. župní úřad v pořadí instancí odvolání strany částečně vyhověl, rozhodnutí okr. úřadu a vyměřovací řízení zrušil, a okr. úřadu nařídil provedení nového vyměřovacího řízení a to proto, že zjištění nabývací ceny nestalo se správně podle dávkových pravidel. V novém vyměřovacím řízení sdělil starosta st-li, že obec míní za nabývací hodnotu k 1. lednu 1914, když st-l nabyl nemovitostí dědictvím, vzíti částku 70.478 Kč jako přiměřenou, a když st-l nesouhlasil, proveden byl soudní odhad a dle toho nabývací hodnota určena. Platebním rozkazem z 12. listopadu 1929 byla vyměřena dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí na podkladě nabývací hodnoty 88.097 K podle soudního odhadu k 1. lednu 1914.

Žal. úřad odvolání v pořadí instancí zamítl v podstatě proto, že převody uskutečněny smlouvami z 2. července 1922, schválenými užším župním výborem 12. března 1924, a nikoliv smlouvou z 13. května 1922, takže podléhají dávkou, dále že vyměřující úřad nebyl vázán nabývací cenou vzatou při vyměření dávky prvním platebním rozkazem a mohl

tedy v druhém plat. rozkaze určití nabývací hodnotu a to částkou menší nežli dříve.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Stížnost dovolává se také povšechně námitek přednesených v odvolání k okr. úřadu, jež ale není připojeno ke stížnosti. Na tyto námítky, jež ve stížnosti nejsou opakovány, nemohl nss hleděti, neboť poukaz na vývody administrativního rekursu, jenž není připojen ke stížnosti, nelze pokládati za dostatečně určité uvedení bodů stížních po rozumu § 18 zák. o ss.

Stížnost má dvě dostatečně formulované (§ 18 zák. o ss) námítky: 1. že převody dávce nepodléhají, 2. že byla za základ vzata nabývací hodnota větší částkou nežli v prvním platebním rozkaze.

ad 1. Námítku tu stížnost rozvádí v ten smysl, že nemovitosti neprodal st-1, nýbrž jeho knihovni předchůdkyně (která zemřela v roce 1923 a po které nemovitosti pak zdědil), nemovitosti prodala již prozatímní smlouvou z 13. května 1922, načež konečná smlouva po vyhotovení měřického nákresu byla uzavřena 2. července 1922, schválení užším župním výborem stalo se sice v r. 1924, nepůsobí však, aby za den převodu platil den schválení, neboť dotyčné ustanovení § 1 dávk. prav. nevztahuje se na prodeje, které se staly před rozhodným dnem 23. květnem 1922 jako v daném případě, a to již proto také, že by dávková pravidla v opačném případě působila zpět, což ale by vyžadovalo výslovného ustanovení, které ale v dávkových pravidlech resp. ve vlád. nař. č. 143/1922 není, jak zřejmo z předpisu § 30.

Stížnost nepopírá, že převody nemovitostí podléhaly úřednímu schválení, že o převodech těch byly zhotoveny dodatečně písemné smlouvy z 2. července 1922, a že smlouvy byly užším župním výborem schváleny 12. března 1924, jakož i že na základě uvedených smluv v pozemkové knize převody byly zapsány. Rovněž tvrdí sice stížnost, jak již uvedeno, že předmětné nemovitosti neprodal st-1, nýbrž jeho knihovni předchůdkyně, z tohoto tvrzení nevyvozuje však stížnost žádných právních důsledků v otázce povinnosti k placení dávky po stránce subjektivní. V tomto obsahu stížnosti možno tedy shledati v podstatě pouze námítku v ten smysl, že převody byly uskutečněny již 13. května 1922 a že pozdější schválení jejich užším župním výborem nemá významu pro dávkovou povinnost.

Námítku tu nelze uznati důvodnou. Podle 3. odst. § 1 pravidel o dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí (č. 143/1922 Sb.) nastává převod ve smyslu těchto pravidel dnem, kdy právní jednání, byť i jen ústní, převod uskutečňující, bylo pravoplatně ukončeno. Podle odst. 4, podléhala-li smlouva úřednímu schválení (souhlasu), platí den schválení (souhlasu) za den převodu. V daném případě byly smlouvy schváleny užším župním výborem 12. března 1924; vzhledem k tomu, že převody nemovitostí, ať se staly třeba i prozatímní smlouvou z 13. května 1922, aneb teprve konečnými smlouvami z 2. července 1922 nemohly býti uskutečněny beze schválení užšího župního výboru, právem pokládal žal. úřad za den převodu teprve den schválení, t. j. 12. březen 1924, neboť ve smyslu § 1 dávk. prav. jde tu o jediný převod teprve schválením úřadu uskutečněný. Že pak převody nemovitostí, podléhající schválení podle § 4 zák. č. 64/1918 a podle nařízení ministra pro Slov. z 12. ledna 1919

č. 11 jsou podrobeny dávce podle dávk. pravidel č. 143/1922, bylo-li zmíněné schválení uděleno až po 23. květnu 1922, třebas smlouva byla uzavřena již před tímto dnem, tedy zde případně i třebas prozatímní smlouvou z 13. května 1922, ustáleně judikuje nss, tak na př. v nál. Boh. A 8404, jehož odůvodněním (44 j. ř.) jsou vyvráceny veškeré námitky stížnosti shora uplatňované.

ad 2. K této námitce uvádí st-1, že v prvním platebním rozkaze byla úřadem vzata za základ vyměření dávky nabývací cena 128.000 Kč, a poněvadž platební rozkaz byl k odvolání st-le zrušen pro formální nedostatek a to v jeho prospěch, nesměl úřad, vyměřuje znova dávku, při tom vycházeti z nabývací hodnoty nižší částkou pouze 70.478 Kč.

Ani tuto námitku neuznal nss důvodnou. Je pravda, že v původním platebním rozkaze byla hodnota nabývací stanovena částkou 128.000 Kč. Leč tento platební rozkaz byl výrokem býv. župního úřadu v celém svém rozsahu zrušen a okr. úřad byl vyzván, aby provedl nové vyměřovací řízení. Tím pozbyl platební rozkaz, třeba že k jeho zrušení došlo k odvolání st-le, úplně své účinnosti a nemohl pro stranu založiti právo, ani pokud jde o stanovení hodnoty nabývací, zvláště když vyměřovací základy — k nimž patří i nabývací hodnota — nejsou samy o sobě schopny právní moci (viz nál. Boh. A 4390/1925).

Nemohla tedy v daném případě okolnost, že v původním, později zrušeném platebním rozkazu byla hodnota nabývací stanovena částkou 128.000 Kč, býti úřadu na závalu, aby si zjistil nabývací hodnotu znovu, i když byl platební rozkaz v důsledku odvolání st-lova zrušen, a byl úřad oprávněn v novém řízení nabývací hodnotu stanoviti i částkou nižší než 128.000 Kč.

Č. 11.595.

Stavební právo. — Řízení správní: * Ve vyvlastňovacím řízení podle § 22 brněnského stavebního řádu č. 63/1894 z. z. pro Moravu je stranou jedině vlastník vyvlastňovaného pozemku.

(Nález ze dne 12. prosince 1934 č. 20.782.)

V ě c: Anděslav G. v B. proti ministerstvu veřejných prací o vyvlastnění pozemků k účelům uličním podle brněnského stavebního řádu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Dne 13. března 1931 vydal zemský úřad v Brně vyvlastňovací nález tohoto znění: »Na základě usnesení měst. zastupitelstva ze 16. května 1930 provedlo město Brno v roce 1930 stavbu silnice v prodloužené ulici Bednářské a Černopolní v Brně. Zřízení těchto silnic je z důvodů frekvenčních velmi nutné, ježto jak prodloužená ulice Bednářská, tak i Černopolní jsou velmi důležitými spojkami komunikačními mezi městem Brnem, Černými Polemi a mezi Štefanikovou čtvrtí a ježto brněnské pouliční dráhy projektovaly Bednářskou ulicí autobusovou linku trati »Lažanského náměstí—Štefanikova čtvrť« v Husovicích. Z jednacích spisů vychází najevo, že město Brno učinilo pokus o smírnou dohodu s Anděslavem G., po případě jeho dcerou Olgou ve příčině postoupení pozemků ke zřízení zmíněných silnic potřebných, který však